



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **S. L.**
trvale bytem X

zast. obecnou zmocněnkyní J. R. H.
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, sp. zn. SZ/MPSV-2023/51227-920,
č. j. MPSV-2023/90372-920,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Jihlavě („úřad práce“) zamítl žádost žalobce ze dne 8. 11. 2022 o příspěvek na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách („zákon o sociálních službách“), a to rozhodnutím ze dne 8. 2. 2023, č. j. 1849/2023/NMM („prvostupňové rozhodnutí“). Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný o tomto odvolání rozhodl v záhlaví označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Vyšel přitom z posudku Posudkové komise MPSV („PK MPSV“) ze dne 13. 4. 2023, podle něhož žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá jednu základní životní potřebu (péči o domácnost). Ostatní základní životní potřeby PK MPSV vyhodnotila jako zvládané.

II. Žaloba

2. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal, že zjištěný skutkový stav neodpovídá realitě. Důvodem podání žádosti byl jeho reálný zdravotní stav, věk (81 let), samota i prognóza do budoucna. Žalobce je ve stavu, kdy dlouhodobě vyžaduje péči jiných osob a je na této péči závislý. Obecná zmocněnkyně žalobce (pečující osoba) se snaží o žalobce pečovat doma.
3. Ke zvládání jednotlivých základních životních potřeb byly vzneseny následující námítky. Mobilitu žalobce zvládne po jedné místnosti, beze spěchu, po patře, nicméně dům má schody (i do koupelny) a to už je problém. Cesta ven (mimo dům) již nepřipadá v úvahu. Žalobce často sedí na jednom místě, nenakoupí si, nevyzvedne si léky, nedojde na úřad ani poštu, sám nedojde do zdravotnického zařízení.
4. Co se týká orientace, sluch a zrak se horší, žalobce často neodpovídá na otázky. Ke komunikaci dle žaloby není co dodat. Oběd je žalobci dovážen pečovatelskou službou (teplý, v miskách). Pokud pečující osoba ostatní stravu nezajistí, nebude ji žalobce mít. Na žalobce je třeba dohlížet, aby se najedl. Pečující osoba zajišťuje nákupy a víkendovou stravu.
5. Žalobce se ráno nějak oblékne, a tak to zůstane. V jednom oblečení je celé dny. Oděv si nevypere, nevymění. Co se týká tělesné hygieny, koupelna je v přízemí, žalobce je třeba doprovodit, koupelnu je třeba vytopit. Výkon fyziologické potřeby není pečující osoba schopna kontrolovat, pouze uklízí WC. V rámci péče o zdraví je žalobce do zdravotnických zařízení dovážen a doprovázen. Rovněž léky je nutno zajistit. Žalobce má za sebou operaci karpálního tunelu pravé ruky, čeká ho operace ruky levé.
6. Žalobce nevychází z domu, jediným kontaktem je pečující osoba, která za žalobcem každý den dojíždí 22 km. Spotřebiče v domácnosti žalobce nepoužívá – buď nechápe jejich funkce nebo nechce, protože se bojí. Neobstará si nákup ani palivo, nic si neuvaří ani neohřeje. Pořádek udržuje pečující osoba.
7. Z uvedeného je podle žalobce nutno usuzovat na to, že žalobce není závislý na péči pouze u jedné základní životní potřeby. Z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce zatím vstane z postele, orientuje se v prostoru, vykoná potřebu, vezme si léky a nají se. Pokud toho ale schopen nebude, pečující osoba jej bude muset předat do péče profesionálů. Péče o žalobce je náročná. Důchod žalobce není v takové výši, aby pečující osobě kompenzoval ušlou mzdu.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce ponechává svou argumentaci v rovině tvrzení. Stav žalobce byl hodnocen komplexně, PK MPSV vycházela z dostupných lékařských zpráv a ze závěrů sociálního šetření. Objektivizovaný zdravotní stav byl dán do souvislosti se zákonnými podmínkami nároku na příspěvek na péči. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. posudek PK MPSV, který považuje za úplný, přesvědčivý, přezkoumatelný a bezrozporný.
10. V reakci na vyjádření žalovaného zmocněnkyně žalobce vyjádřila zklamání, že u žalovaného se nelze dočkat pomoci; proto se obrátila na soud. Doplnila, že téhož se domáhala u ministra M. Jurečky, odkud jí byl zaslán dopis ředitele odboru odvolání a správních činností nepojistných dávek a LPS, Mgr. Michala Nováka, datovaný 22.6.2023 (přiložen k replice). V něm je mj. obsažena informace o tzv. mimořádných opravných prostředcích, jakož i o možnosti podat u příslušné krajské pobočky úřadu práce novou žádost o příspěvek na péči (s doložením nových lékařských zpráv).

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.]. Ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Pro účely přezkumu rozhodnutí ve věci příspěvku na péči je žalobou akcentován reálný zdravotní stav žalobce, samota a prognóza do budoucna. Jakkoli je obecně známým faktem, že se vzrůstajícím věkem se závislost seniorů na okolí zpravidla zvyšuje, ke každému případu je nutno přistupovat individuálně. Příspěvek na péči je ze zákona poskytován pouze těm osobám, u nichž je zjištěno, že jsou na pomoci jiné (pečující) osoby závislé ve stanovené míře, resp. které splňují k tomu stanovená posudková kritéria. Výše tohoto příspěvku je pak odstupňována dle rozsahu zjištěné závislosti. Pokud fyzická osoba stanovená posudková kritéria nesplňuje, příspěvek na péči nelze přiznat.
13. Právní rámec pro přiznání nároku na tuto nepojistnou sociální dávku, která je koncipována pouze jako příspěvek (nikoli jako náhrada nákladů za poskytování péče), je vymezen v zákoně o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška“). Pro účely poskytování příspěvku na péči jsou rozlišovány čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby, a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií, je zvládání deseti základních životních potřeb vymezených v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost.
14. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, ve stupni III (těžká závislost) pro neschopnost zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb a ve stupni IV (úplná závislost), jestliže není schopna zvládat devět nebo deset těchto potřeb.

15. Obsahové vymezení jednotlivých životních potřeb stanoví vyhláška v příloze č. 1. Přitom platí, že pokud není osoba schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 vyhlášky, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 2a vyhlášky).
16. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za přijatelný standard se přitom považuje zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
17. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
18. V řízení o přiznání příspěvku na péči je stěžejním důkazem odborný posudek zdravotního stavu a závislosti na pomoci jiné osoby. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovedl, že „*se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezbavuje je to povinnosti hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti*“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104).
19. Při posuzování stupně závislosti je třeba vycházet z posudkových kritérií obsažených v ustanovení § 1 až § 2c vyhlášky. Pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013–32).
20. Prizmatem uvedených požadavků právní úpravy a ustálené judikatury soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí a v rozsahu žalobních námitek se zaměřil na přezkum závěru, že žalobce v požadovaném standardu zvládal (s výjimkou základní životní potřeby péče o domácnost, jež mu byla uznána) i základní životní potřeby mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. V tomto rozsahu (tj. ve vztahu k základním životním potřebám, které jsou ze strany žaloby hodnoceny jako nezvládané) bude napadené rozhodnutí přezkoumáno.
21. Ve vztahu k základní životní potřebě komunikace žaloba žádná tvrzení neobsahuje a u základní životní potřeby orientace je pouze obecně namítáno, že se žalobci sluch a zrak horší, což při absenci nové lékařské dokumentace (oční nález ze dne 3.1.2023 měla PK MPSV

k dispozici) a závěrům posudkových lékařů, že stav sluchu i zraku žalobce umožňuje přiměřenou orientaci žalobce těmito kvalitami v jeho přirozeném prostředí, závěr o zvládnání této základní životní potřeby nezpochybňuje. Ze skutečnosti, že žalobce pečující osobě často neodpoví na otázku, nelze bez dalšího dovozovat nezvládnání této základní životní potřeby. Rovněž ke schopnosti výkonu fyziologické potřeby nebyla uplatněna relevantní argumentace. Obecná zmocněnkyně pouze uvedla, že to není schopna kontrolovat, pouze uklízí WC. Potřeba úklidu přitom byla zohledněna právě v rámci uznané základní životní potřeby péče o domácnost.

22. Při posouzení základní životní potřeby **mobilita** se hodnotí, zda posuzovaná osoba zvládá 1. vstávání a usedání, 2. stoj, 3. zaujímat a měnit polohy, 4. pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, 5. otevírat a zavírat dveře, 6. chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, 7. nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
23. Žaloba zpochybnila zvládnání chůze po schodech. Tento poznatek naznačují i závěry sociálního šetření, podle něhož žalobce zvládá schody velice pomalu a s doprovodem. PK MPSV však tuto potřebu hodnotila na podkladě doloženého zdravotního stavu tak, že v oblasti pohybového aparátu u žalobce není závažná patologie (závažné onemocnění kloubů, hybnosti) dokumentována. V tomto ohledu byl zdravotní stav žalobce hodnocen úměrně věku (nutnost chůze s doprovodem nebyla lékařsky podložena, nebylo udáváno užívání opěrných pomůcek pro lepší stabilitu). Dle posudkového hodnocení nemá žalobce těžkou funkční poruchu pohybového aparátu, dolní končetiny neztratily svoji opěrnou a dynamickou funkci, rovněž na horních končetinách je zachována úchopová schopnost a interní stav žalobce umožňuje zvládnání chůze po schodech.
24. Soud hodnotí posouzení základní životní potřeby **mobilita** ze strany žalovaného, resp. PK MPSV jako dostatečné a nevzbuzující důvodné pochybnosti o správnosti přijatých závěrů. Pokud omezení pohybového aparátu nemá dostatečný podklad v lékařských nálezech, resp. nejedná se o takové zdravotní omezení, které by chůzi po schodech či chůzi venku, po běžném povrchu, významně ztěžovalo či znemožňovalo, nelze hodnotit tuto základní životní potřebu jako nezvládanou. Pokud je udáváno, že žalobce tuto aktivitu zvládá s doprovodem, jedná se s ohledem na zdravotní stav žalobce o doprovod z důvodu zvýšení bezpečnosti pro běžné riziko pádu, nikoli z důvodu, že by posuzovaná osoba tuto potřebu nebyla schopna zvládnout samostatně, případně s pomocí kompenzačních pomůcek. Zdravotní stav žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí tedy umožňoval zvládnání této základní životní potřeby, případně za využití běžných kompenzačních pomůcek.
25. Za schopnost zvládat základní životní potřebu **stravování** se považuje stav, kdy je osoba schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
26. Ze závěrů sociálního šetření vyplývá, že žalobce jí oběd teplý přímo z přinesených jídlonosičů, stravu si porcuje sám, zvládne si sám nalít pití a napít se, občas si sám vezme i jiné potraviny. V posudku PK MPSV se k základní životní potřebě stravování mj. uvádí, že je žalobce dostatečně mobilní a má zachovalé smysly i duševní kompetence ke zvládnání této potřeby. Je schopen úchopu (příboru nebo alespoň lžice), porcování i servírování. V případě

žalobce není nutnost dodržování dietních opatření, nejsou potíže v příjmu potravy. Schopnost konzumace stravy v obvyklém režimu je zachována.

27. Žalobní argumentace se týká zajištění stravy – nákupů, přípravy hotového jídla. Nezvládání těchto aktivit však bylo žalobci uznáno, a to v rámci základní životní potřeby péče o domácnost, neboť tato potřeba zahrnuje mj. i schopnost obstarat si běžný nákup a uvařit si jednoduché jídlo a nápoj. Neschopnost zvládání těchto aktivit nemůže zároveň vést k uznání základní životní potřeby stravování za nezvládanou, neboť by to neodpovídalo kritériím vymezeným právní úpravou.
28. Podle vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu **oblékání a obouvání** považuje stav, kdy je osoba schopna 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
29. Dle sociálního šetření si žalobce vybere oděv a odhadne jeho vhodnost, rozliší jednotlivé části oděvu. Pomalu se oblékne sám. Pečující osoba pomáhá se zapínáním, stažením. S obouváním potřebuje žalobce pomoc, tkaničky nezaváže, zipy a knoflíky nezapne. Posudková komise hodnotila schopnosti žalobce ke zvládání jednotlivých aktivit jako zachovalé, a to při použití běžných facilitačních prostředků a volbě vhodné obuvi (např. se suchými zipy).
30. K žalobní argumentaci lze uvést, že pokud je žalobce v jednom oblečení celé dny, nesvědčí to samo o sobě o nezvládání této základní životní potřeby dle stanovených požadavků. Jinými slovy, nejsou zde pochybnosti o tom, že žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí je schopen se sám obléci a případně převléci (byť vlastním tempem a dle svého uvážení). Co se týká neschopnosti vyprat si oděv, ta byla rovněž hodnocena v rámci uznané základní životní potřeby péče o domácnost (aktivita „vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí“); nelze ji tedy zohlednit v rámci hodnocení základní životní potřeby oblékání a obouvání.
31. Při hodnocení základní životní potřeby **tělesná hygiena**, by měla být posuzovaná osoba schopna 1. použít hygienické zařízení, 2. dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, 3. provádět celkovou hygienu, 4. česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
32. Ze sociálního šetření vyplynulo, že pečující osoba s celkovou hygienou pomáhá, nicméně jednotlivé aktivity žalobce (úměrně věku) zvládá; žalobce má k tomu dosud zachovalé kompetence. I dle PK MPSV je žalobce schopen rozpoznat potřebu příslušného hygienického úkonu, je schopen se přemístit do koupelny, ovládat hygienické zařízení, je schopen používat hygienické potřeby, umýt celé tělo a osušit jej, je schopen úchopu (použití hřebene, zubního kartáčku). K žalobním tvrzením soud uvádí, že potřeba doprovodu (do koupelny v přízemí) byla vysvětlena již v rámci hodnocení základní životní potřeby mobilita („bezpečnostní“ doprovod). Z požadavku na vytopení koupelny nelze dovozovat nezvládání jednotlivých hodnocených aktivit v rámci základní životní potřeby tělesné hygieny.
33. U základní životní potřeby **péče o zdraví** se posuzuje schopnost posuzované osoby 1. dodržovat stanovený léčebný režim, 2. provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo

pomůcky, 3. rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.

34. Ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobce bere léky 3 x denně, užije je sám. Jiné ošetrovatelské úkony se neprovádějí. Rovněž dle posudkového hodnocení PK MPSV má žalobce smyslové i duševní schopnosti přiměřeně zachovány na to, aby byl schopen pochopit lékařská doporučení, rozpoznat, uchopit i užít doporučenou medikaci a dodržovat svůj léčebný režim. Přiměřeně svému věku je schopen rozpoznat zdravotní problém a řešit jej (má mobilní telefon, umí zavolat, přijmout hovor).
35. Pokud je v žalobě namítáno, že žalobce je do zdravotnických zařízení dovážen a doprovázen, tato skutečnost se v rámci uvedené základní životní potřeby nehodnotí. Stejně tak zajištění léků jako takové (jejich obstarání, nakoupení). Postižení horních končetin (stav po operaci karpálního tunelu na jedné horní končetině a plánovaná operace na druhé horní končetině) neznemožňuje schopnost žalobce k tomu, aby předepsané léky ve stanoveném denním režimu sám užil (sám si též nalije nápoj, napije se). Soud proto ani v tomto ohledu nemohl žalobě přisvědčit.
36. Co se týká základní životní potřeby **osobní aktivity**, z podkladů založených ve správním spise (sociální šetření, posudková hodnocení) nevyplývá, že by žalobce nebyl schopen 1. navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, 2. plánovat a uspořádat osobní aktivity, 3. styku se společenským prostředím, 4. stanovit si a dodržet denní program, 5. vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí. Ke zvládnutí těchto aktivit má žalobce dosud zachovalé duševní kompetence i schopnost orientace. Pokud žalobce nevychází z domu, v jeho případě nebyla ke dni vydání napadeného rozhodnutí důvodem samotná neschopnost zvládnout tuto základní životní potřebu.
37. Nutno zdůraznit, že neschopnost zvládat jednotlivé základní životní potřeby musí vyplývat z dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nikoli např. z důvodu neznalosti, nezkušenosti či pohodlnosti (třeba jen proto, že posuzovaná osoba nebyla zvyklá jednotlivé aktivity zvládat sama). Fyzické, duševní a smyslové schopnosti žalobce, jak byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí zjištěny, mu umožňovaly namítané základní životní potřeby v přijatelném standardu (s přihlédnutím k věku) zvládat. Nesoběstačnost žalobce byla zjištěna „pouze“ v rozsahu aktivit podřazených do základní životní potřeby péče o domácnost. Soud nepochybuje o tom, že péče o osobu nezvládající tuto potřebu (žalobce si neobstará nákupy, neovládá běžné domácí spotřebiče, nezvládá vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení či udržovat pořádek) je pro pečující okolí náročná. Zvláště v situaci, kdy žalobce žije sám a je nutno za ním dojíždět. Obtížnější podmínky pro pečující osoby však při nesplnění zákonem stanovených kritérií pro přiznání příspěvku na péči zohlednit nelze.
38. S ohledem na věk žalobce je při obvyklém běhu věcí na místě předpoklad (jak je ostatně uváděno i v žalobě), že se do budoucna bude jeho schopnost zvládat jednotlivé základní životní potřeby dále snižovat. Takové změny je možné zohlednit při posouzení případné nové žádosti o příspěvek na péči; podání takové žádosti (včetně předložení např. nových lékařských nálezů) právní úprava jakkoli neomezuje.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

39. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). V případě žalobce došlo pro účely příspěvku na péči k řádnému posouzení jeho schopností zvládat jednotlivé základní životní potřeby. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyl žalobce schopen zvládat pouze jednu ze zákonem stanovených základních životních potřeb (peče o domácnost), nárok na příspěvek na péči mu proto nemohl být přiznán.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 14. prosince 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně